

Prostor čekanja: Neispoljeno je čisto postojanje...

Teza sledejućeg citata može imati dve dijametralno suprotne konsekvence, od kojih je samo jedna (koja upravo čini orijentaciju ove knjige) do kraja protiveća osnovnom uverenju tradicionalnog hermetizma: – onome po kome svekoliki napor ljudskog saznanja nikad neće postići premašaj tajnog ili posvećenog znanja.

“Neispoljeno je čisto postojanje. Mi ne možemo reći da ono *nije*. Iako nije ispoljeno ono *jeste*. ONO je vrelo iz koga sve potiče. ONO je jedina zbilja. ONO je jedina supstancija. Samo je ONO postojano, sve drugo je privid i postajanje. Za Neispoljeno jedino možemo reći JESTE. ONO je glagol “biti” primenjen na samog sebe. ONO je stanje čistog bivstvovanja bez osobine i istorije. Sve što o njemu možemo reći je da ONO nije ništa što nam je poznato, jer sve što znamo mora biti ispoljeno da bismo ga spoznali, a sama njegova manifestacija dokazuje da se ne radi o neispoljenom. Neispoljeno je velika negacija (sve-ništeće), u isto vreme ONO je beskrajna mogućnost koja se još nije samo-stvorila. ONO se najbolje može zamisliti u slici međuzvezdanog prostora... (...) Neispoljeno je jedino svejedinstvo, manifestacija počinje kada se javi dualitet ... Prvi dualitet jeste “vaciona” i “kretanje” ...” *

“Negativnost implicira bivstvo ili postojanje prirode koju ne možemo shvatiti: ne možemo shvatiti entitet koji jeste i nije; zato moramo zamisliti oblik jednog bića o kome nismo imali nikakvo svesno iskustvo, oblik bića koje prema našim konceptima egzistencije ne postoji, i još, ako bi se tako moglo reći, **postoji prema svojoj sopstvenoj ideji o postojanju.** “ ** <1>

D. Forčn

U pretpočetu stvaranja stajase dilema – raskršće Boginje Pra-noći:

Samoizranjajuća ideja postojanja, kao čista adekvatnost usuđivanju jedne bezgranične volje za ispoljenjem na napor samostalnosti u svojoj pojavi, može to sopstveno merilo *ili* postaviti *a priori* za uslov svekolike pojavnosti *ili* vratiti se u Neispoljeno u kome bi sama skrivenost postala modus čistog postojanja.

Da beše odlučeno ono prvo, došlo bi – usled apriornog isključenja **opirućeg momenta** pri čistoj neizvesnosti pridolaznog zbirnog mnoštva *postajućih* pojedinstava – do svejednog isključenja svega sem sopstvenog eha te ideje. Jer ovaj eho, u pretpočetu, predstavljaše kružno-jedinu odazvanost shodno iskoraku te ideje u samotnost vanuporedive visine sopstvenoga merila; on, dakle, beše **usud samotnosti** koji joj je pridošao već sa činom njenog *pokušanog* ozbiljenja – *za i na ravni mogućeg*. A nakon jednom učinjenog izbora nenapuštanja trajnog utočišta u sopstvenom kružno-ogledalskom ehu, definitivno bi bilo onemogućeno preispitivanje puta ozbiljivosti te ideje, i to upravo na planu nje same kao prvobitne pretpostavke.

Ali, ona nepovratno odriče takav svoj izbor; sve stoga jer joj u merilo kružnog određenja spada procepni rizik želje-za-ispoljavanjem ponora jedne beskonačne volje – koja ne prima spoljno ograničavajuću odredbu. A to je **sama neizvesnost**, koja tek treba da se učini saznatljivom u mogućnosti svoje neuslovljene pojave – i time da se prizove u postojanje; i zarad koje, kao **još-sebe-nestvorenog**, ova prajedina forma manifestacije odriče refleksno uporište svoje stabilnosti; te zarad koje, kao **čekanog**, ova ista uzdržava svinuće luka svoje prostorne refleksije – sabiranjem u procepno Nigde samo-uzrokovnog loma svog refleksivnog prstena. I upravo se tu, kao u stanju zbivanja čistog prekida, razotkriva – pod unutrašnje potkopavajućim pritiskom – kristališuća jedinica težišne odsustvenosti svoje pra-tačke; čija bez-informacija (*odbegli kraj primalnog kolebanja*) izranja – beskrajno maloverovatnom putanjom negentropije – na ravan značenjskog uskrsavanja u onoj

dimenziji sopstvene drugosti, u kojoj bi njena neuslovljena pojava bila ogledalski opažena kao moguća na način saglasja sa sebi nepoznatom paralelom.

Otud ideja o jednom jedinstvenom kriterijumu svekolike pojavnosti, kakav bi prožeo prostor negraničene slobode u pojavljivanju u svakom njegovom aspektu, ne može upravo sebi samoj, kao prvo-izranjajućoj, da izbori prostor samoodredbe – u vidu moći samoodržavajućeg tla pojave – dok ne dopusti (rasvetli) mogućnost za ponorno drugačije; odnosno, sve dok ne pruži od sebe osnova za upravo onakvu konceptualizaciju skrivenog joj kriterijuma samostalnosti pri vlastitoj pojavi, kakva bi je već na nivou njene mogućnosti isključivala. I sve dotle dok taj sam svoj akt beskonačne samorezignacije ova prauskrsla ideja hipersinhronijske prostorne celine ne učini vlastitim principom – koji bi bio njeno u-sebi-postojano stanje korenskog lebdenja. Jedino na taj način jeste moguć takav spin povratka u Neispoljeno koji ne bi značio volju za ništavilom, već uzdržanu volju za objavom načina dostignuća stanja čistog postojanja.

Međutim, ukoliko se sve sagleda *iznova*, iz perspektive *pridolaznog zbirnog mnoštva* koje se odazvalo *samoizronelaj ideji*, i time saželo u *himerički (pra-noćni) subjekt*: u pretpočetku stajaše **”skamenjen” vid sveprisutne svesti** – izraz nemogućnosti iznalaženja dovoljnog praznog prostora za pokret (*ma čijeg*) sebe-stvaranja. I ta napeto-statična svest prostorne nemogućnosti pokreta, beše prautemeljenje – u vidu svojevrsnog utopističkog zdanja – posmatralačke distancije pra-subjekta bivstvovanja *kao čekanja*; zapravo, čekanja na njemu samom podsticajni poremećaj sveobuhvatne ravnoteže – uspostavljene posred rezonantnih napetosti (od) dveju sprežno preduklupljenih, zrcalno simetričnih strana, što činjaše „kristalno oko” dah-praznosne svesti; a to je „oko” koje beše vid samosvesnog „disanja” drevne vasion. Ali, to remećenje kružno-površinske povratno-ogledalske slike-o-sebi drevne vasion, beše **čin njenog samoponištenja**, koji /iz njene tamne poledine, ili s dna odapinjanja strele njenog pogleda/ oslobađaše potisnutu kontra-težnju: – da se ovo *preosvetljeno mesto*, kao *samoobrušen vrhunac crnosunčane tiranije*, izraz dileme predstvaranja, ili pak *korenske nemogućnosti* jednog razlučilačkog pokreta, preokrene u svoj **noćni protiv-hitac**: – lebdeći zamahno ogledalo-bez-slike; tačnije, da se samofokusira kao mikropomično (polufiksno) mesto destabilizacije jednom već površinski fiksirane, premereno nepomične celine – koja sačinjavaše sveobuhvatno polje (od) saturnski predustanovljene ravnoteže svih svetova. A to je **ono jedino mesto odolevanja entropiji**: – *nad-daljina*, kao učinak nemerljivo napornog izboravanja jednog („*primatno ptičjeg*”) *sopstva* (*up. šuplje-rojevne, neizbrojno okate, pećinski sipke duše sveta*) – istrajavajuće-bespokretnim napredovanjem protiv „opšte struje”.

Ova granično-stečena beskonačno neizvesnosna nadsvest, ili nadnesamerljivost prostora beskonačne mogućnosti fenomenalnog, kada jednom biva fokusirana u mesto izraza same nemogućnosti svoje premere, kao u ćorsokak/hiperubrzanje procesa svog postajanja, svojim „lučnim” potiskom biva drugostepeno/iznova preokrenuta u jednu „doskočnu” /u-sebi-raskoračnu/ refleksiju; – to jest, u simptom konačno dogođenog samopribiranja u *pojama – ponoru opkoračne – razlike*; – tj. simptom sudara, predsagledanog zrcalom stvaranja, a dogođenog između *mere i merenog* – iz koga proishodi jedan prazan (niotkoga još otvoren) skup, *petlja njihovog sadejsta* (dejstva između merno-jediničnog zrna mikrozaobručavanja ponora apsolutne neizvesnosti i samog bezmerja tog istog ponora). Jedini ishod ovog zahvatanja/iskušavanja ništavila bila bi **rasveta one prelomne oblasti što je konstitutivna prvobitno stvaralačkoj mogućnosti, ili, one pruge prosecanja sveobuhvatne (saturnske) ravnoteže na kojoj se upravo prolama (obnavlja) tren (prvog) stvaranja**. A to je ono što je već po-sebi-nadmerno – u vidu pogleda preduviđanja gigantske razmere (od) zanavek sebe-brusećeg zdanja *prelomljene svetlosti*, ili, lavirinta koji pripada *u-sebi-umnoženoj svesti rizika*, a čije je jedino ime apsolutna (svelimitirajuća) drugost. Ali, to je ujedno i delatno događajuća granica bitka, kao elastični omotač njegove nad-sve-sfere – one sfere koja “diše vlastiti vakuum” te „staklasto procvetava”. Stoga, tek kada se pređe ovaj vavilonski zid – oblik samolimitacije primalnog sopstva – dopire se do kriterijuma razlikovanja ili istine postojanja.

Shodno tome, jedna prvobitna volja za prazno-prostornim ispoljenjem, kao uvek iznova uskrsavajuća sopstvenim napornim preobražavanjem iz sveopšte, “gušeće” (inertne) tvari pra-haosa, isto je što i jedan beskrajno-mogućnosni čin samopaliteljstva; i to takav koji je u stanju ogledalske (sinoptičke) jednote sa onim hermetičkim zrnom sveobuhvatne a neispoljene svesnosti, kome je (kao “zglobno-kristalnom oku”) čista anticipacija njenoga uskrsnuća iz stanja potpunog poništenja sebe, kao pra-sebe-nesvesne volje, jedini zbiljski sadržaj. Otud se ova hermetička nadsvest može uporediti sa primordijalnom tamom kruga sebe-proždiruće svetlosti; dok bi ova beskrajno mogućnosna volja za probojem sopstvene kružno-izvesnosne granice, bila jedna samopaliteljska iskra – postala iz stanja “pred slom” svog svetlosnog prstena; odnosno, iz dvostruko-ogledalski strategiranog procesa urušavanja tame pra-kruga čiste svetlosti – u njegov “svetlo-prodisavajući” prostor sopstvene mu unutrašnje strane kružnosti; a to je sveutroba majčinske noći kosmosa.

***

Ništavilo (princip neodređenosti – uslov slobodne volje) reflektuje se isključivo na primalnom zlu – otpadu od sfere nepoznatog bitka; ili, tačnije, ono ispisuje sopstvene daleko-efektivne prikaze upravo na tom otpadu. Jer bitak kao *kugla sveobuhvatnog /svinuto idejni – još nepostali kosmos/* jeste oblik čekanja-na-sebe jednog unutarsvestski ne-odmah-mogućeg, duboko revolucionarnog pojedinstva – *prvog sagledavaoca noćno-nebeske visine (dubine)*. Jer, bitak je ona čahura samoniklo-svetlosnog stvaranja koja tek *prsnućem* obznanjuje *sopstveni – svepotresan – zakon: sveuzajamnost stvaranja*, koja ništi mesto/tren *prvog* stvaranja; – dakle, zakon koji teži da se *sve dalje* /do u sasvim neizvesnu dubinu noći/ *ispisuje!*

Tek tim daleko zaobilaznim putem prisebljenja, ovo stvoriteljsko *ništa* postaje “vidljivo” za dato pojedinstvo: – kao ona sveprisutna mogućnost koja, tek sažimanjem u procep sopstvene ne/izabranosti, ispovrće i njega samog, kao subjekta odabira; – takođe, kao onaj put do vlastite premeravajuće spoznaje, koji bi istovremeno vodio i do *tačke novog – svemu prekidnog – početka*.

Procepnno *ništa*, stoga, i ne bi bilo ono što – sred zastoja nekog ciklusa – tek naprosto potvrđuje to kako *ono*, kao bezvremeno, *tu jeste*; nego bi *ono* pre bilo nešto što – u trenutku tvorčevog upada u procep – njega istog nagoni da postane *iznova*: kao onaj koji *ipak* pronalazi, za tu bezvremenost samu, jednu poredbu u ovozemaljskome – na taj način što *produžava njen odjek do s onu stranu svake podudarnosti!* Jer tek *preko-metafora*, kao *međuprostor tvoračke dileme*, te kao jednom zaključen imperativ trajno-istog odstojanja subjekta tvoraštva naspram sveta (– tačnije, njegov kolebajući uporednik, *osa sveta inherentna prajedinom subjektu stvaranja* koji, tek zahvaljujući njoj, stremlji **preko-sebe-stvaranju**, odnosno zameni samog sebe jednim *sveprotežnim* zakonom –) jeste ta koja u jednoj *naglo-zaustavljenoj* sadašnjosti jeste. I to samo dotle dok je u stanju svoje apsolutne latencije.

Apendiks <1>:

Iako izabiram ove citate Dajen Forčn za početak moje knjige, nipošto ne pristajem na takvo jedno demonstriranje autoriteta na način na koji ona to čini – svođenjem sebe na pukog prenosioca tuđe, gotovo sročene poruke.

Čini se da se ona nije usudila da zadatak prevođenja kodiranih poruka nesvesnog – kao kreativni čin – preuzme na sebe, te da bira smelije asocijacije oko mogućih personifikacija sila (preuzetih, čini se, iz kvantne fizike) od onih koje je to nudila njena (kvazi)-ezoterijska znanost.

Shodno mojim saznanjima:

Poruka primljena iz ili preko nesvesnog, personifikovanog ili ne, može dobiti egzaktni izraz samo u formi ispražnjeno-krcate, svedeno geometrijske slike – koju obično prate nizovi jezičkih mikrokonstrukcija, tzv. “skraćeni zapisi” (up. “prostori privremene artikulacije”* /Julija Kristeva) kakvi skoro uvek protivreče ustanovljenim pravilima sintakse te zahtevaju napor dodatnog prilagođavanja.

Jer, kada njih iste treba prevesti na jezik diskurzivne logike, tj. razložiti njihove neprovidne slojeve i sveskupa ih u novom odnosu sagledati, tada oni kao nosioci nesvesne poruke ispoljavaju jednu suštinsku nejanocu, nerazrešenu kontradikciju unutar sebe. I to je ono za samog prenosnika predizračunato polje njegovog sudelovanja, odnosno opredeljivanja između dveju ili više slobodnih valenci “skraćenog zapisa”.

U mom slučaju, takva jedna “poverena” mogućnost opredeljivanja, data unutar onog mog teksta što je neposredno proizišao iz “skraćenog zapisa”, dovela je do bitne izmene u njemu kao predlošku za dalji rad; to jest, do potpunog skretanja od onog što se u njemu kao prvobitnoj (– pretrpano jezičkoj, uslovno manirističkoj – jer je svaki visoko razvijen manir skraćeni izraz poslednje dubine nesvesnog –) verziji pojavilo kao obris glavne teze, ili, put elaboracije njegovog motiva.

Shodno mom uverenju, samo je ***romantičarska netransparentnost motiva*** ono nepresušno vrelo stvaranja, odnosno variranja njega samog – sve do trena rasvete *prekidne novine*.

Naime, ja sam u do kraja nedefinisanom prostoru Mojrine “odluke” iznašla njeno ključno mesto: – “preodluku”; nju, takođe, potvrđuje i moj na stranu odložen jer do kraja neprotumečen *geometrijski zapis* – koga, kao *finalnu uzročnost knjige*, stavljam na sam njen kraj.

Jer: upravo *geometrijski zapis* odgovara *onome* što ja mogu s pravom nazvati primarnim izvorom svojih saznanja, odnosno, tamnom pozadinom svojih napisanih tekstova: *reljefnom zapisu*, ostatku jednog opčinjavajućeg vremena koje se – poslednjim dahom svoga izdisaja – pretočilo u *pejzaž*. A na taj prateći tekst prirode ja sam upućena upravo snagom svoje izopštenosti iz prezentne društvene stvarnosti.

Katarina Ristić Aglaja